Ochrona ssaków morskich

Bioróżnorodność flory i fauny ma duże znaczenie dla wszystkich siedlisk i ekosystemów. Dlatego też należy dbać o jej ochronę zarówno w środowiskach lądowych, jak i oceanicznych. Wskutek działalności ludzkiej wiele gatunków zwierząt morskich jest obecnie zagrożonych wyginięciem. Niektóre dane sugerują wręcz, że wymarła już ponad połowa całej dzikiej fauny podwodnej. Czerpiemy z oceanów olbrzymie ilości zasobów i zamiast o nie dbać, intensywnie je eksploatujemy i zanieczyszczamy.

Główne antropogeniczne (tj. wynikające z działalności człowieka) czynniki zagrażające obecnie zwierzętom morskim to polowania, zderzenia statków, połowy, hałas i zanieczyszczenia chemiczne. Niezrównoważone techniki połowu zakłócają łańcuch pokarmowy i dziesiątkują zasoby rybne, sieci-widma (tzn. dryfujące w morzu zagubione sieci) powodują bolesne i nierzadko śmiertelne przypadki zaplątania i/lub przyłowu stworzeń morskich, a morskie odpady prowadzą do degradacji siedlisk i śmierci licznych zwierząt.

„Przez większość swojej historii człowiek musiał walczyć z przyrodą, aby przetrwać; dzisiaj zaczyna wreszcie zdawać sobie sprawę, że, aby przetrwać, musi ją chronić.“
(Jacques Yves Cousteau)

Ochrona przyrody ma na celu objęcie opieką poszczególnych gatunków, siedlisk i ekosystemów i ich ochronę przed zagrożeniami. Podejmowane w jej ramach działania powstrzymują, minimalizują i naprawiają szkody ekologiczne, zapobiegając niekorzystnym zmianom spowodowanym działalnością człowieka. To ryzyko wymarcia gatunków stanowi jednak o szczególnie wielkiej wadze biologii i ochrony przyrody oraz opracowanych przez nie strategii. Liczne osoby prywatne i organizacje angażują się w obronę stworzeń, które nie mogą bronić się same i czynnie walczą z czyhającymi na nie zagrożeniami, co pozwala skutecznie chronić przyrodę i dziką faunę świata. Nie wszystkie działania na rzecz ochrony przyrody muszą jednak stanowić zakrojone na wielką skalę przedsięwzięcia. Każdy z nas może wykształcić w sobie intuicję przyrodnika. Nasze czyny określają nasz charakter; możemy wiele zdziałać prowadząc recykling, nie kupując niepotrzebnych towarów, wybierając lokalnie wyprodukowaną żywność, przesiadając się z samochodu na rower, gasząc światło i wyłączając urządzenia elektryczne, gdy z nich nie korzystamy, a także zbierając śmieci znalezione na drodze, plaży czy w lesie.

Strategie ochrony

Aby chronić gatunki i ich siedliska, prowadzi się wiele różnych - mniej lub bardziej konkretnych - działań. Poniżej przedstawiono niektóre z nich:

1. Czerwona lista gatunków zagrożonych opublikowana przez Międzynarodową Unię Ochrony Przyrody (IUCN)™

„Czerwona lista” pozwala określić względne ryzyko wyginięcia określonych gatunków. Dostarcza informacji o taksonomii, stanie ochrony i zasięgu występowania roślin, grzybów i zwierząt na świecie. Tworzona jest przez Międzynarodową Unię Ochrony Przyrody (IUCN) - główny autorytet w dziedzinie ochrony gatunków. Opracowany ponad pół wieku temu wykaz stanowi godne zaufania źródło opinii eksperckich dotyczących stanu poszczególnych grup roślin i zwierząt, a tym samym służy za podstawę działania ciał ustawodawczych i rządów w zakresie ochrony gatunków, środowiska naturalnego i przyrody.

Czerwona lista IUCN przyporządkowuje gatunki do różnych kategorii; nacisk kładzie na rośliny i zwierzęta szczególnie zagrożone wyginięciem (II. 1).

II.1: *Klasyfikacja Czerwonej Listy*
EX (ang. extinct) - całkowicie wymarłe, EW (ang. extinct in wild) - wymarłe w stanie dzikim, CR (ang. critically endangered) - krytycznie zagrożone wyginięciem w stanie dzikim, EN (ang. endangered) - zagrożone, VU (ang. vulnerable) - narażone, NT (ang. near threatened) - bliskie zagrożeniu wyginięciem, LC (ang. least concern) - gatunki najmniejszej troski

Na czerwonej liście znajdują się wszystkie ssaki morskie. Nie wszystkie jednak są zagrożone wyginięciem; pozostałe klasyfikuje się zatem jako gatunki „najmniejszej troski".

ZADANIE 1. Wyszukaj w sieci dane dotyczące aktualnej klasyfikacji IUCN dla następujących gatunków

	Status na czerwonej liście IUCN
Foka szara - *Halichoerus grypus*	
Foka obrączkowana - *Pusa hispida*	
Foka pospolita - *Phoca vitulina*	
Morświn - *Phocoena phocoena*	
Płetwal błękitny - *Balaenoptera musculus*	
Płetwal zwyczajny - *Balaenoptera physalus*	
Płetwal karłowaty - *Balaenoptera acutorostrata*	

2. Regulacje dotyczące wielorybnictwa i polowań na foki

Wielorybnictwo to praktyka polowań na walenie, których historia w pewnych częściach świata sięga nawet końca czwartego tysiąclecia przed naszą erą. Z początku na wieloryby polowano w celu zdobycia pożywienia. W XIX wieku doceniono jednak również ich warstwę tłuszczową, którą przetapiano na cenny olej do lamp (II. 2). W epoce masowych polowań w XX wieku większość dużych gatunków znalazła się na skraju wyginięcia; niektóre z nich do dzisiaj uważane są za zagrożone. Obecnie wieloryby znajdują się pod ochroną prawną zarówno na poziomie państwowym, jak i międzynarodowym. W wielu krajach ratyfikowano międzynarodową umowę o zakazie wielorybnictwa. Od tej reguły istnieje jednak wciąż kilka wyjątków (tabela 1).

Międzynarodowa Komisja Wielorybnictwa (IWC)
IWC to organizacja pozarządowa, której podstawową misją jest zarządzanie wielorybnictwem, a także innymi kwestiami dotyczącymi ochrony i dobrostanu waleni. W tym celu IWC wprowadza konkretne przepisy dotyczące praktyk wielorybniczych prowadzonych w kontekście komercyjnym, naukowym i dla zaspokojenia życiowych potrzeb ludności autochtonicznej. W 1986 roku ogłoszono moratorium zakazujące komercyjnych polowań na wszystkie gatunki i populacje waleni.

Postanowienie to nadal jest w mocy, mimo że niektóre państwa wciąż prowadzą polowania, np. na płetwala karłowatego (Norwegia) i płetwala zwyczajnego (Islandia). Moratorium odgrywa istotną rolę w zapobieganiu połowom dużych waleni w większości państw świata. Daje to licznym populacjom szansę na regenerację po okresie intensywnej eksploatacji prowadzonej w wieku XIX i XX

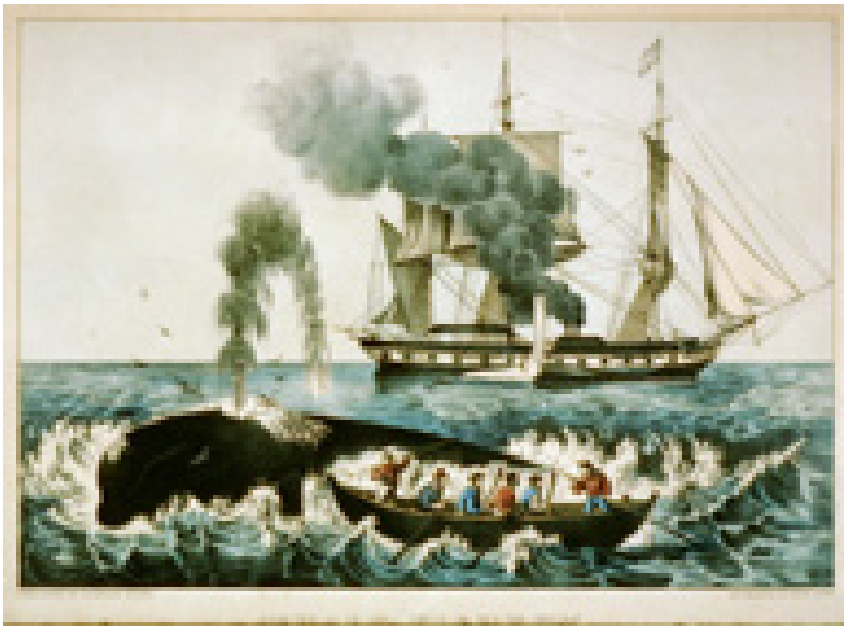

Figure 2: Wielorybnictwo w drugiej połowie XIX wieku, statek wielorybniczy w Nowej Anglii. Źródło: US Library of Congress.

Tabela 1. Współczesne wielorybnictwo

	Cel	Lokalizacja	Obawy
Życiowe potrzeby ludności autochtonicznej	Kultura i zdobycie pożywienia	Alaska, Czukotka, Grenlandia i Bequia	Nadużywanie systemu w celach komercyjnych, takich jak promocja wielorybiego mięsa wśród turystów; tradycyjne metody zabijania wielorybów są często mniej skuteczne niż techniki nowoczesne i powodują, że zwierzę cierpi bardziej/dłużej niż to konieczne
Wielorybnictwo naukowe	Badania naukowe	Japonia	Sprzedaż wielorybiego mięsa pod przykrywką nauki - wielorybnictwo komercyjne pod pretekstem badań.
Wielorybnictwo komercyjne	Motywacje handlowe	Islandia i Norwegia	Poszczególne państwa określają własne limity połowów

ASCOBANS

ASCOBANS („Agreement on the Conservation of Small Cetaceans in the Baltic, North East Atlantic, Irish and North Seas") to zawarte w 1991 roku międzynarodowe porozumienie dotyczące ochrony małych waleni Bałtyku i Morza Północnego. W roku 2008 obowiązywanie umowy rozszerzono na obszar północno-wschodniego Atlantyku i Morza Irlandzkiego. Celem umowy jest przywrócenie korzystnego stanu ochrony żyjących na tym obszarze waleni lub utrzymanie tego stanu.

Polowania na foki

Tradycja polowań na foki również posiada długą, kilku tysiącletnią historię. Kości i zęby tych zwierząt regularnie znajdowane są w osadach pochodzących z epoki kamienia, brązu i żelaza w Europie Północnej i wielu innych miejscach na całym świecie. Na foki poluje się głównie ze względu na sierść, warstwę tłuszczową, wątrobę i mięso; często zabijane są jednak również w ramach programu zwalczania szkodników, ponieważ rywalizują o łowiska z komercyjnym rybołówstwem.

Od co najmniej kilkuset lat na celowniku polowań w Europie Północnej znajdują się przede wszystkim dwa gatunki tych zwierząt: foka pospolita i foka szara. Na przełomie XIX i XX wieku, aby zmniejszyć liczebność fok i ich wpływ na lokalne połowy, w kilku państwach wprowadzono system specjalnych premii za ich zabicie. Polityka ta doprowadziła niestety do nadeksploatacji obu gatunków. W połączeniu z negatywnymi skutkami DDT, PCB i innych substancji toksycznych, w latach pięćdziesiątych i sześćdziesiątych XX wieku spowodowało to masowe wymieranie populacji. W kolejnej dekadzie większość północnoeuropejskich krajów wprowadziło całkowity zakaz polowań na oba gatunki i od lat osiemdziesiątych - pomijając kilka epidemii chorób wirusowych wśród fok pospolitych - liczebność fok na tym obszarze systematycznie rośnie. Obecnie osiąga taki poziom, że w niektórych krajach sąsiadujących z Bałtykiem, np. w Finlandii, Szwecji i Danii, dozwolone są prewencyjne polowania wokół sprzętu połowowego. Na foki pospolite można też legalnie polować w Niemczech. Łowcy fok pomagają władzom zbierać z plaż martwe zwierzęta, a także osobniki żywe wymagające rehabilitacji.

3. Morskie obszary chronione

Morski obszar chroniony to pojęcie obejmujące m.in. rezerwaty, morskie parki narodowe, obszary objęte szczególną ochroną i krytyczne siedliska. Aby zapewnić skuteczną ochronę populacji ssaków morskich, konieczna jest również ochrona ich siedlisk. Poszczególne rodzaje morskich obszarów chronionych rządzą się odmiennym zbiorem zasad, regulacji i ograniczeń; różnią się również poziomem skuteczności i egzekwowania zasad określających dozwolone wykorzystanie zasobów przyrody przy jednoczesnym zapewnieniu jej długofalowej ochrony.

Bardzo skuteczną i wizjonerską odmianę morskiego obszaru chronionego stanowi tzw. „rezerwat morski", którego celem jest utrzymanie ekosystemu w stanie nienaruszonym poprzez całkowity zakaz komercyjnych połowów i działalności/ingerencji ludzkiej. Ta surowa strategia owocuje wzrostem liczebności populacji i bioróżnorodnością zarówno w obrębie samych rezerwatów jak i wokół nich. Ponieważ morskie obszary chronione obowiązują jedynie na określonym terenie, nie obejmują całego zasięgu występowania większości ssaków morskich. W idealnej sytuacji zapewniają jednak ochronę najważniejszych dla danego gatunku terenów: miejsc rozrodu, żerowisk, obszarów opieki nad młodymi i korytarzy migracyjnych; w ostatecznym rozrachunku powinny zostać połączone w większą sieć morskich obszarów chronionych. Sieci takie stanowią istotne narzędzia monitorowania populacji, kształcenia opinii publicznej i podnoszenia świadomości społecznej; pozwalają również

na utrzymanie danych obszarów na liście kluczowych zagadnień narodowych i międzynarodowych programów ochrony przyrody. Obecnie ochroną objętych jest mniej niż 1% powierzchni środowisk morskich. W roku 2010 uzgodniono, że do roku 2020 zostanie ona rozszerzona na 10% powierzchni oceanów, ale zdaniem wielu ekspertów odsetek ten powinien być co najmniej trzykrotnie wyższy.

ZADANIE 2. Pierwszy morski obszar chroniony utworzono w roku 1972 w Meksyku; obejmował tereny zimowego rozrodu pływacza szarego w Kalifornii Dolnej. Obecnie na całym świecie istnieje 20 tysięcy podobnych obszarów, obejmujących wszystkie gatunki morskie. Około 600 zapewnia ochronę kluczowych siedlisk wielorybów, delfinów i morświnów; niektóre z nich wymieniono poniżej. Spróbuj wyszukać informacje na ich temat i uzupełnij tabelę.

	Rok utworzenia	Wielkość	Zamieszkujące obszar ssaki morskie	Lokalizacja
Ocean Południowy				
Sanktuarium Pelagos				
Morze Rossa				
NATURA 2000				

Ćwiczenia: Scenka – Dyskusja panelowa

Koalicja organizacji ochrony praw zwierząt twierdzi:

„Obecne metody zabijania są tak nieludzkie, że należy położyć kres wszelkim naukowym i komercyjnym połowom wielorybów.“

W ramach dyskusji panelowej nad tym twierdzeniem debatować będzie grupa interesariuszy reprezentujących rozmaite środowiska i punkty widzenia. Przedstawiciele 10 różnych środowisk wypowiedzą się na następujący temat:

Czy należy wprowadzić obowiązujący na całym świecie całkowity zakaz polowań na wieloryby?

Kontekst: Wielorybnictwo w Norwegii

Norwegia to jedno z dwóch ostatnich państw na świecie, w których dopuszcza się komercyjne polowania na wieloryby; ich ofiarą padają głównie płetwale karłowate, których mięso sprzedawane jest na cele spożywcze. IUCN klasyfikuje płetwala jako gatunek najmniejszej troski, dlatego też Norwegia sprzeciwia się ogłoszonemu przez Międzynarodową Organizację Wielorybnictwa moratorium i wprowadza własne limity połowów. Zobowiązana jest jednak przedstawiać IWC szczegółowe dane dotyczące wielorybnictwa na swoim terenie.

ZADANIE 1: Uczestnicy wcielą się w role stron zaangażowanych w zarysowany powyżej konflikt interesów. Wybierz jedną z 10 postaci (lub pozwól, by o wyborze zdecydował nauczyciel). Jakie argumenty przemawiają za jej stanowiskiem? Debata nie powinna toczyć się w gronie 10 osób, ale na forum całej klasy. Dlatego też uczniowie mogą łączyć się w grupy reprezentujące różne środowiska, pod warunkiem, że w każdej znajdzie się mniej więcej podobna liczba osób. Grupy otrzymają dodatkowe materiały informacyjne. Przygotuj się do obrony stanowiska swojej postaci i odparcia możliwych kontrargumentów. Jedna osoba (nauczyciel lub uczeń) powinna pełnić rolę moderatora dyskusji.

2: Na początku przedyskutuj stanowisko i argumenty reprezentowanej przez siebie grupy ze wszystkimi jej członkami. Masz na to mniej więcej pięć minut.

- Jakie jest wasze stanowisko w kwestii wielorybnictwa?
- Jakie są wasze główne argumenty? (Przygotuj co najmniej trzy)
- Czy grupa gotowa jest przyjąć zgodne z jej interesami rozwiązanie alternatywne? Jakie? (Rozwiązanie kompromisowe)

3: Moderator otwiera debatę. Uczestnicy mają 2-3 minuty na krótkie przedstawienie swojej osoby oraz stanowiska reprezentowanej przez siebie grupy. Po zakończeniu tego etapu moderator przejmuje prowadzenie dyskusji między stronami.

4: Na zakończenie debaty uczestnicy wspólnie dokonują podsumowania wszystkich argumentów za i przeciw i decydują, czy możliwe jest osiągnięcie porozumienia.

Role:

Moderator

Poprowadzisz dyskusję panelową; twoim zadaniem będzie wszechstronne omówienie tematu. Jako moderator powinieneś zachować niezależność i neutralność; unikaj przychylania się do opinii jednej ze stron. Sprawiedliwie rozdzielaj czas wypowiedzi. Jeżeli dyskusja stanie się zbyt gorąca, przywołaj strony do porządku.

Aby rozpocząć dyskusję, poproś uczestników o przedstawienie swojego stanowiska w kwestii komercyjnych polowań na wieloryby. Pilnuj czasu: każda strona ma na prezentację 2-3 minuty. Jeżeli jakieś pytania pozostaną bez odpowiedzi, możesz je zadać przedstawicielom stron.

Po zakończeniu tego etapu otwórz debatę. Na przykład:

- Zapytaj poszczególne organizacje pozarządowe, dlaczego zaangażowały się w debatę
- Zapytaj jednego ze zwolenników wielorybnictwa, co sądzi o poglądach strony przeciwnej – lub na odwrót
- Zapytaj zwolennika wielorybnictwa, dlaczego wciąż prowadzi się polowania na wieloryby, mimo że na całym świecie są one od dziesięcioleci zakazane

Wszystkie strony powinny mieć szansę na wypowiedź i przedstawienie własnego stanowiska. Staraj się angażować uczestników w dyskusję, pytaj ich o zdanie, podrzucaj alternatywne propozycje. Jeżeli debata utknie w martwym punkcie:

- Zapytaj zwolenników wielorybnictwa, czy potrafią sobie wyobrazić rozwiązanie kompromisowe
- Jeżeli nie zareagują, zapytaj, co sądzą o stanowisku przeciwników
- Kwestionuj opinie uczestników; pytaj o związane z wielorybnictwem zagadnienia etyczne, o potrzeby życiowe ludzi i o dobro zwierząt. Podawaj przykłady państw, które skutecznie zakazały polowań i objęły walenie ochroną.

Przedstawiciele organizacji – uczestnicy dyskusji

W oparciu o dostarczone materiały informacyjne samodzielnie kształtujesz swoją postać; dodatkowe dane możesz wyszukać w sieci. Jasno przedstaw swoje stanowisko i poglądy dotyczące wielorybnictwa - masz na to 2-3 minuty. Indywidualne prezentacje przed rozpoczęciem debaty na form klasy pozwolą grupom ustosunkować się do propozycji innych organizacji, dokonać ich oceny i udzielić stosownej odpowiedzi.

Wielorybnik

„Jestem prostym człowiekiem. Wielorybnictwo to mój zawód - tak zarabiam na życie i utrzymuję rodzinę. Nie mam wyższego wykształcenia ani doświadczenia zawodowego; w inny sposób nie byłbym w stanie wyżywić bliskich. Nie rozumiem, dlaczego tak wielu ludziom przeszkadza moja praca. W porównaniu z tym jak traktują bliźnich, wielorybnictwo jest dużo mniej szkodliwe. Nowoczesne metody gwarantują zwierzęciu szybką i humanitarną śmierć. Polowania można prowadzić w sposób zrównoważony; w oceanie jest mnóstwo wielorybów, a ich liczebność wciąż rośnie. Wieloryby mają dobre życie, są wolne i szczęśliwe; umierają bez cierpień. Ich życie i śmierć są lepsze niż los, jaki często przypada w udziale zwierzętom hodowanym na fermach.“

Rybak popierający wielorybnictwo

„Wieloryby pożerają zbyt wiele ryb, a to podstawa naszego utrzymania. Nie jesteśmy w stanie osiągnąć założonych kwot połowowych. Ryby to jeden z głównych towarów eksportowych kraju. Aby osiągnąć zamierzone cele, musimy ograniczyć liczebność waleni. Niektóre osobniki wyjadają nam ryby prosto z sieci!"

Rybak przeciwny wielorybnictwu

„Utrzymujemy się z połowów, a wieloryby pełnią ważną rolę inżynierów ekosystemu. Często pada argument, że wyjadają ryby, a tym samym szkodzą rybołówstwu - to nieprawda. Wiele gatunków żywi się planktonem i drobnymi rybkami, które nas w ogóle nie interesują. Jednocześnie odchody waleni wzbogacają morze o składniki odżywcze, zapewniając pokarm drobnemu planktonowi i szczątkom, którymi żywią się większe zwierzęta. Tym samym wieloryby pomagają urosnąć rybom, które chcemy złowić. Musimy zadbać o to, żeby ich liczebność nie spadła, a to wymaga objęcia ich szczególną ochroną."

Lokalny polityk

„Norwegia to suwerenne państwo podejmujące własne decyzje. Nie będą nim rządzić obcy - ani Unia Europejska ani Międzynarodowa Komisja Wielorybnictwa. To my będziemy decydować, czy na wieloryby należy polować czy nie. Wielorybnictwo ma w naszym kraju długą historię, a my jesteśmy przywiązani do tradycji. Cenimy sobie naszą przeszłość i naszych przodków. Wielorybnictwo jest zresztą przemysłem zrównoważonym."

Ekonomista zajmujący się przemysłem wielorybniczym

„Wielorybnictwo ma w Norwegii długą tradycję. Moja rodzina zajmuje się nim od wielu wieków, a od dziesięcioleci walenie stanowią łatwo dostępne, zdrowe i zrównoważone źródło pokarmu. Sprzedaż wielorybiego mięsa przynosi w kraju znaczne dochody - jest na nie spory popyt, ponieważ ludzie się na nim wychowali. Nikt tak naprawdę nie potrafi dokładnie określić liczebności wielorybów, a nasz niewielki sektor czerpie jedynie z obfitych zasobów - nie ma cienia wątpliwości, że prowadzone przez nas polowania nie powodują spadku populacji, a już na pewno nie doprowadzą do wymarcia gatunku."

Działacz na rzecz praw zwierząt

„Naszym zdaniem komercyjnych polowań na wieloryby należy całkowicie zakazać. Nie ma pewności, że populacje waleni są w stanie przetrwać masowe połowy, a jednocześnie poradzić sobie z zagrożeniami, z jakimi borykają się na co dzień. Nieważne czy wielorybnictwo jest legalne czy nie - to praktyka nieludzka i zwierzęta te nie powinny padać jej ofiarą (żyją długo i rozmnażają się powoli). Nie istnieją humanitarne sposoby zabijania waleni. Każdy wieloryb to cel ruchomy, do którego mierzy się z łodzi kołyszącej się na targanym falami morzu - trudno w niego dokładnie trafić. Często stosuje się harpuny z granatami, co powoduje długą, powolną i bolesną śmierć." (Źródło: Whale and Dolphin Conservation)

Naukowiec

„Wieloryby pełnią ważną rolę inżynierów ekosystemu; ich obecność ma olbrzymie znaczenie dla całego oceanu. Badania dowodzą, że liczne gatunki posiadają stałe trasy migracji; jedno i to samo zwierzę często mylnie liczone jest kilkakrotnie, co sprawia, że dane szacunkowe rutynowo zawyżają liczebność populacji. Nie wiemy dostatecznie dużo o życiu i migracjach niektórych gatunków i

podgatunków, takich jak na przykład często padający ofiarą polowań płetwal zwyczajny. Niepokojące doniesienia z łodzi obserwujących wieloryby w Islandii sugerują, że na obszarze, na którym zabito wieloryba, nie spotyka się już więcej waleni, tak jakby zwierzęta te doskonale wiedziały, których terenów unikać."

Obywatel Norwegii 1

„W Norwegii rzadko spożywa się wielorybie mięso. Ja sam nigdy nie miałem go w ustach i nie zamierzam próbować. Wielorybnictwo to przeżytek, którego należy zakazać. Turyści odwiedzający nasz kraj są mu często otwarcie przeciwni i niewykluczone, że w wyniku bojkotu spowodowanego tymi praktykami Norwegia ponosi duże szkody gospodarcze. Moim zdaniem wielorybnictwo nam szkodzi zarówno z punktu widzenia gospodarki, jak i wizerunku."

Obywatel Norwegii 2

„Polowania na wieloryby to nasza tradycja narodowa i jesteśmy z niej dumni! Popieramy je, ponieważ są zrównoważone, zdrowe i służą gospodarce. Tworzą miejsca pracy i stanowią łatwo dostępne lokalne źródło żywności. Mięso wieloryba jest lepsze niż mięso zwierząt hodowlanych, ponieważ walenie żyją w lepszych warunkach niż krowy czy świnie."

Specjalista ds. turystyki

„Turystyka to jeden z najważniejszych i najprężniej rozwijających się sektorów norweskiej gospodarki. Turyści odwiedzają nasz kraj, aby podziwiać naturę, ale także po to, by obserwować wieloryby. W głowie się nie mieści, że wciąż zabija się u nas te zwierzęta! Równie niezrozumiałe jest jednak dla mnie zachowanie turystów, którzy jedzą wielorybie mięso. Czy to nie szokujące? Twierdzą, że piękno tych niesamowitych stworzeń zapiera im dech w piersiach, ale wystarczy, że zejdą na ląd, a idą prosto do restauracji i zjadają zwierzę, którym chwilę wcześniej tak się zachwycali. Na szczęście nie wszyscy są równie bezmyślni. Wielu bojkotuje Norwegię i ze względu na kiepski wizerunek naszego kraju decyduje się spędzić wakacje gdzie indziej. Inni przyjeżdżają, aby obserwować wieloryby i przyczynić się do walki z tymi praktykami. Ta grupa szczególnie często wybiera restauracje przyjazne wielorybom."

Wieloryb

"To mnie dotyczy całe to zamieszanie. Jestem wielorybem i żyję w oceanie. Ludzie wykorzystują nasz dom w celach rekreacyjnych i komercyjnych, sprawiając, że jest w nim głośno i niebezpiecznie. Czasami tylko się nam przyglądają; często jednak również śmiecą i zabierają pokarm. Kiedyś było nas dużo więcej, niestety wielu z nas przegrało walkę o życie i zniknęło z powierzchni ziemi. Ludzie! Co roku setki moich przyjaciół i krewnych giną z waszych rąk. Przypływacie na wielkich łodziach, przeszywacie nas metalowymi prętami. Dlaczego? Nie zabijajcie nas!"

This project is funded by the Horizon 2020 Framework Programme of the European Union under Grant Agreement No. 710708